



Мурал "... јер одавде нема назад" код споменика кнезу Лазару у центру Косовске Митровице још није прекречен. Али та порука српског пркоса све се више претвара у вапај очаја; још гласнији и тужнији сад, кад се најављује да ће (поврх свега) главни мост на Ибру бити отворен за саобраћај, дакле, за провалу свег оног мултикултурализма и суживота од којих у јужном делу града, осим што одавно нема места за живе Србе, ни мртвим Србима не дају мира. Што је иначе приметан цивилизацијски искорак у односу на опробани приступ по коме је *само мртав Индијанац – добар Индијанац*; Срби нису довољно добри ни кад су мртви.

**И заувек ће остати непознато да ли бисмо овако одступали и тамо одакле *нема назад***

**да ономад у Бриселу нисмо пристали на самоукидање Цивилне заштите и свега осталог што је Србе штитило управо од овога што сад доживљавају, и то у замену *за ништа***

**. Или би наше одбијање да то учинимо тада само убрзало све ово што нам раде сада; штавише, онда кад пред Србијом нису постојале неке друге могућности какве нам се нуде данас ако будемо довољно способни да их прихватимо.**

## Мост на Ибру, или - Да ли ће бити рата?

Пише: Никола Врзић  
субота, 01 јун 2024 20:28

---

Али предстоји у овој ситуацији једно ургентније питање. Ако отварање моста буде искоришћено за провокације и јачање притиска на Србе – као што хоће јер иначе не би ни кокетирали са том идејом у овом тренутку – и ако се реакција њихових НАТО пријатеља сведе на протоколарно гунђање које не производи никакав ефекат – као што ће и бити јер је тако било и сваки пут до сада а и сада говоре да то треба да се решава у Бриселу, као што говоре и за укидање динара па му то ништа није помогло – како ће Србија одреаговати?

Да ли ће и сама само негодовати? Или ће тим поводом учинити и нешто конкретније? И шта то уопште може да буде а да се, ако је икако могуће, не уђе у директан сукоб с НАТО-ом...

Сва је прилика да ће то бити избор између два зла. И, као такав, најблаже речено, сасвим незахвалан. Никома не треба завидети што ће нешто морати да одлучи; премда, наравно, треба имати у виду и да су се сами кандидовали на изборима да дођу баш у такву позицију.

Нарочито жалостан парадокс овакве перспективе, међутим, састоји се у томе што је Србима и Србији на Косову и Метохији никад теже баш када је Албанаца на Косову и Метохији никад мање. Не само да их је пописана скоро четвртина мање од оних два милиона о којима се говори из навике, него је сва прилика и да их има и испод 900.000 који заиста живе тамо. Што очигледно ситуацију на терену чини нешто мање неповољном него што смо склони да верујемо.

**Упркос томе, ипак, недавни НАТО извештај енглеског лорда Марка Ланкастера о њиховој стратегији за Западни Балкан најављује додатни притисак на Србију да призна самопроглашену независност нашег Косова. При чему мост у Косовској Митровици у ту сврху представља још једну прилично употребљиву полугу притиска, претње и начина да се оствари њихов циљ увођења те државолике творевине у НАТО.**

Са живим или мртвим Србима или без њих, свеједно; то је ионако само један непријатан детаљ, а Американци и њихови локални извођачи радова већ су показали како се то успешно решава за само неколико дана "Олује"...

Ланкастеров извештај драгоцен је пак и зато што црно-на-бело потврђује све што смо слутили и о НАТО намерама у Босни и Херцеговини. Где се у циљу (и) њеног увлачења у њихов пакт планира нестанак Републике Српске кроз укидање права вета и укидање конститутивности српског народа у оквиру БиХ, што тамо експлицитно пише.

**И ето како наједном савршено јасно постаје шта су хтели да постигну писци резолуције о Сребреници. Док згражаване Михаела Рота, шефа Одбора за спољне послове Бундестага, због *увреда* из Србије на рачун Немачке која је у Србији убијала сто Срба за једног Немца, може само да изазове гађење.**

Ако се пак Срби усуде и да се побуне, утолико горе по њих. Па се у то име у извештају енглеског лорда Ланкастера тражи снажење НАТО мисије која се у Босни зове Еуфор.

Најзад, и Жозеп Борел изражава бојазан да би тензије на Западном Балкану могле да измакну контроли. Будући да лепо можемо да видимо ко то подиже тензије на Западном Балкану, ову његову *бојазан* правилније треба да схватимо као претњу ратом и уцену да ће нам се то догодити ако мирно не капитулирамо у складу с рецептом Михаела Рота, оног лорда Ланкастера и њима сличних.

Они једино умеју да прете. То је једина понуда која им је преостала.

И никакво чудо није што све то исто, само крвавије и опасније, од свих њих истовремено видимо и у односу на Русију. Овај изненадни талас спонтаних одлука коме тренутно присуствујемо, да се дозволи употреба НАТО оружја по циљевима у дубини Русије, представља само најновији у досадашњем низу поступака за које су били уверени да ће срушити Русију на меру коју су јој одредили. Па кад – од санкција, преко тенкова до разноразних ракета, техничке појединости нису ни битне колико намера – ниједно од употребљеног оружја није успело, прешло би се на следеће, с надом да ће бити још разорније.

Управо ту се налази један страховито важан детаљ за разумевање овога што се догађа. Наиме, ништа у поменутом изненадном таласу спонтаних одлука није ни изненадно ни

## **Мост на Ибру, или - Да ли ће бити рата?**

Пише: Никола Врзић  
субота, 01 јун 2024 20:28

---

спонтано. Али то, истовремено, не значи да је ово производ било какве промишљене стратегије, него изнудице. Нажалост, ситуацију ово не чини мање опасном.

**И ето још једног парадокса: Што је Русија успешнија, ситуација је опаснија. И то не због Русије која побеђује, него због оних које Русија побеђује.**

(РТ)